

Rimvydas Nogis:

Būdamas jau vilnietis su Kasčiu susipažinau kalnuose 1963 metais, kai kartu su Laima buvau pradendančiųjų grupėje Uzunkole. Kastis atvyko iš užkopimo į Elbrusą. Labai buvo nudegęs, teisingiau apdegęs nuo saulės. 1968 m. žiemą vėl susitikau su Kasčiu, kai šešiese slidinėjome Terskole; vasarą sutikau Kastį su Laima ir Roku alpinistinėje stovykloje „Ala-Arča“.

1970 metais buvau su Kasčiu ekspedicijoje Pietvakarių Pamyre. Paskutinius du įkopimus lipau kartu su Kasčiu. Pirmas - į "Tetnuldo aukoms atminti" viršūnę. Kopė Kastis, Algirdas, Augustas, Darata ir aš. Ten nieko ypatingo neįvyko. Mačiau Kasčio ramų, šaltą būdą, profesionalų veikimą. Jis visada tausojo jėgas, eikvojo jas racionaliai.

Antras įkopimas į Babelio viršūnę, kur Augustas paslydęs pakibo ant virvės. Kopėm keturiose: Augustas, Ervis, Kastis ir aš. Aš penkiukės B maršrute buvau naujokas, nepatyręs dar. Ervis jau patyręs alpinistas. Kastis - profesionalas, be to jau tą sezoną treniravęsis apie mėnesį. Tai buvo paskutinis Kasčio kopimas su lietuviais. Šiame kopime buvo du lemtingi momentai.

Pirmas, kai priėjome sieną, kurioje nesilaikė kabliai - trupėjo uoliena. Dvi alpinistų grupės buvo atėjusios iki čia, bet grįžo neįlipusios. Kastis apčiupinėjo sieną. matyt, perprato jos savybes ir pradėjo kalti kablius ir jie laikė. Taip jis užkopė tą 30 metrų sieną iki patogios aikštelės, ir užnešė virvę. Tada kitiems buvo paprasta, tik tiek, kad kuprines reikėjo užtraukti virvėmis. Aš užkopiau virve ir ėmiau kelti kuprines. Kastis, kuris buvo pavargęs nuo pirminio kopimo ir turėjo teisę ilsėtis, vistiek padėjo man traukti kuprines.

Visi kopėm toliau, gerėjomės gražiomis viršūnėmis: vertikalios sienos, ryškūs geologiniai sluoksniai. Toliau kopdami kylančia lentyna, jos gale, mes priėjome virš mūsų išsikišusį brylių, virš kurio buvo šlaitas iki viršūnės, aplink vertikaliai žemyn besileidžiančios sienos. Brylių galima buvo pasiekti rankomis, bet sunku užsikelti. Kasčio pirmas bandymas užlipti ant bryliaus buvo nesėkmingas, nepakako jėgos. Aš siūliau jam pagalbą: kad jis atsiremtų kojomis į mano nugarą. Bet Kastis atsisakė. Pailsėjęs apie 10 minučių, pats užkopė, įtvirtino virvę ir užtraukė mane su antrąja virve. Vėl užtraukė kuprines. Po to užkopė Ervis. Ervis su Kasčiu palypėjo kiek aukščiau ir, atėjus sutartam laikui, susisiekė per raciją su bazine stovykla. Pranešė, kad viskas vyksta normaliai.

Tuo metu avarija jau buvo, įvykusi ... Aš traukiau abi virves prie kurių prisirišęs kopė Augustas. Pajutau, kad virvės nesileidžia ištraukiamos. Gal kur įstrigo? Susišaukti negalima, nes per brylių garso nesigirdi. Pranešiau esantiems aukščiau. Čia pasireiškė Kasčio greita reakcija ir ryžtas pavojingoje situacijoje. Nors kaip minėjau, jis visada dirbo ramiai, net šaltai. Jis greitai nusileido virve per brylių ir tuoj grįžęs pranešė, kad Augustas kabo virš bedugnės. Reikėjo skubėti. Aš užkopiau truputį aukščiau, pritvirtinau virves už išsikišusios uolos, padariau iš karabinų skryščius, kad galėčiau fiksuoti ištrauktą virvę. O Kastis su Erviu po truputį traukė Augustą per briauną. Atrodė, kad nuo Augusto svorio virvė ilgėja. Nepamenu dabar, kiek ta operacija užtruko - valandą ar dvi; bet tai buvo apvalus valandų skaičius. Man atrodo, Kasčio ryžtingumas lėmė Augusto iškėlimo sėkmę .